

Byla C- 411/21

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį

Gavimo data:

2021 m. liepos 5 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Supremo Tribunal Administrativo (Aukščiausiasis administracinis teismas, Portugalija)

Sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2021 m. kovo 10 d.

Apeliantas:

Instituto do Cinema e do Audiovisual, I.P.

Kita apeliacinio proceso šalis:

NOWO Communications, S.A.

Pagrindinės bylos dalykas

Ieškinys dėl *Tribunal Administrativo e Fiscal de Almada* (Almados administracinis ir mokesčių teismas, Portugalija; toliau – Almados TAF) pirmąją instanciją priimto sprendimo, kuriuo šis teismas pripažino, kad abonentinis mokestis už prieigą prie televizijos programų paslaugų nacionalinėje teritorijoje, kurį abonentinės televizijos paslaugų operatoriai turi mokėti *Instituto do Cinema e do Audiovisual* (Kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių institutas), prieštarauja SESV 56 straipsnyje įtvirtintai laisvei teikti paslaugas.

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Pajamos, gaunamos renkant abonentinį mokestį iš nacionalinėje teritorijoje veikiančių abonentinės televizijos operatorių, skiriamos Portugalijos kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių vystymui, skatinimui ir sklaidai finansuoti.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia išsiaiškinti, ar tai, kad šis finansavimas sumažina nacionalinių kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamybos išlaidas ir todėl sudaro palankesnes sąlygas įsigyti šiuos kūrinius, palyginti su kitų valstybių narių kūrinių, lemia šių paslaugų tarpvalstybinio teikimo netiesioginę diskriminaciją, taip pažeidžiant SESV 56 straipsnyje įtvirtintą laisvę teikti paslaugas.

Prejudiciniai klausimai

„1. Ar *Lei n.º 55/2012, de 6 de setembro* (2012 m. rugsėjo 6 d. Įstatymas Nr. 55/2012) 10 straipsnio 2 dalis, jeigu aiškinama taip, kad joje numatytas mokestis skirtas tik Portugalijos kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių skatinimui ir sklaidai finansuoti, gali lemti paslaugų teikimo tarp valstybių narių netiesioginę diskriminaciją, palyginti su atitinkamu teikimu nacionalinėje teritorijoje, ir apsunkinti paslaugų teikimą tarp valstybių narių, palyginti su paslaugų teikimu vien nacionalinėje teritorijoje, taip pažeidžiant SESV 56 straipsnio nuostatas?

2. Ar atsakymą į pirmąjį klausimą gali pakeisti aplinkybė, kad kitose Europos Sąjungos valstybėse narėse egzistuoja sistemos, identiškos Įstatyme Nr. 55/2012 numatytai sistemai arba panašios į ją?“

Nurodomos Sąjungos teisės nuostatos

SESV 56 straipsnis.

Nurodomos nacionalinės teisės nuostatos

Lei n.º 55/2012 – Princípios de ação do Estado no quadro do fomento, desenvolvimento e proteção da arte do cinema e das atividades cinematográficas e audiovisuais (Įstatymas Nr. 55/2012 – Valstybės veiklos principai skatinant, plėtojant ir saugant kino meną ir kinematografijos bei audiovizualinę veiklą (*Diário da República*, Nr. 173/2012, I serija, 2012 m. rugsėjo 6 d.).

Įstatymo Nr. 55/2012 2 straipsnio „Sąvokų apibrėžtys“ p punkte nurodyta:

„Šiame įstatyme ir jį įgyvendinančiuose teisės aktuose vartojamų terminų apibrėžtys:

<...>

- p) „abonentinės televizijos paslaugų operatorius“: bet kuris juridinis asmuo, kuris nacionalinėje teritorijoje suteikia prieigą prie televizijos programų paslaugų naudojantis bet kuria platforma, įrenginiu ar technologija pagal sutartyje numatytą ir su abonementu arba kita išankstinio individualaus leidimo forma susijusį įsipareigojimą, kuris apima galutinio naudotojo

mokėjimą už paslaugos teikimą, nesvarbu, ar paslauga teikiama individualiai, ar kaip paketo, apimančio kitas elektroninių ryšių paslaugas, dalis, neatsižvelgiant į paslaugoms gauti naudojamos įrangos rūšį, net jei bendras komercinis pasiūlymas leidžia suprasti, kad televizijos paslauga teikiama nemokamai.“

Įstatymo Nr. 55/2012 3 straipsnis „Principai ir tikslai“ suformuluotas taip:

„1 – Šio įstatymo reglamentuojamose srityse valstybė vadovaujasi šiais principais:

- a) parama kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių, kaip kultūros įvairovės išraiškos priemonių, kūrimui, gamybai, platinimui, rodymui, transliavimui ir skatinimui, nacionalinio identiteto tvirtinimas, kalbos skatinimas ir Portugalijos įvaizdžio stiprinimas pasaulyje, ypač kiek tai susiję su santykiais su valstybėmis, kurių oficialioji kalba yra portugalų;
- b) kinematografijos meno, ypač naujų talentų ir pirmųjų kūrinių, apsauga ir skatinimas;
- c) paramos priemonių ir programų, skirtų verslo aplinkos ir kinematografijos bei audiovizualinių kūrinių rinkos plėtrai skatinti, laikantis skaidrumo ir nešališkumo, konkurencijos, kūrybos ir saviraiškos laisvės bei kultūrinės įvairovės principų, tvirtinimas;
- d) sąveikos su kinematografijos ir audiovizualinių sektorių atstovais, socialinės komunikacijos, švietimo ir telekomunikacijų skatinimas;
- e) kinematografijos ir audiovizualinio paveldo ilguoju laikotarpiu rėmimas ir saugojimas, taikant jo išsaugojimą užtikrinančias priemones.

2 – Šio įstatymo reglamentuojamose srityse valstybė siekia šių tikslų:

- a) skatinti nacionalinių kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių kūrimą, gamybą, platinimą, rodymą, sklaidą ir leidimą, visų pirma taikant paramos ir skatinimo priemones;
- b) skatinti kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių kokybę, kultūrinę įvairovę, meninį išskirtinumą ir ekonominį gyvybingumą, be kita ko, teikiant paramą, kad jų kūrėjai pasiektų, jog jų kūriniai būtų platinami plačiai ir būtų rentabilūs;
- c) palaikyti kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių autorių ir gamintojų, taip pat minėtų kūrinių atlikėjų teisių apsaugą;
- d) skatinti portugalų kalbą ir kultūrą;
- e) skatinti nepriklausomos gamybos sektoriaus sąveiką su kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių rodymo, platinimo, transliavimo ar suteikimo naudotis sektoriais;

- f) skatinti tarptautinę bendrą gamybą, sudarant dvišalius abipusius susitarimus ir tarptautinius susitarimus;
- g) stiprinti bendradarbiavimą su šalimis, kurių oficialioji kalba yra portugalų;
- h) prisidėti prie kinematografijos ir audiovizualinių sektorių verslo aplinkos stiprinimo, sukuriant paskatas ir kitas paramos priemones, visų pirma skatinant investicijas į mažas ir vidutines nacionalines įmones, siekiant kurti pridėtinę vertę ir darbo vietas;
- i) skatinti nacionalinių kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių rodymą, transliavimą, rėmimą, sklaidą ir ekonominį naudojimą;
- j) prisidėti prie kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių internacionalizavimo, taip pat nacionalinio ir tarptautinio jų kūrėjų, gamintojų, atlikėjų ir techninių darbuotojų pripažinimo;
- k) prisidėti prie visuomenės mokymo, visų pirma teikiant paramą kino festivaliams, kino klubams, rodymui municipalinėse salėse ir kultūros asociacijoms, skatinančioms kinematografijos veiklą, ir ypač skatinant pagrindinių žinių apie kiną teikimą švietimo įstaigose;
- l) skatinti Portugalijoje esamo nacionalinio kinematografijos ir audiovizualinio paveldo saugojimą, taip pat nuolatinį jo vertinimą ir rodymo visuomenei užtikrinimą;
- m) skatinti imtis priemonių, užtikrinančių neįgaliesiems galimybę susipažinti su kinematografijos ir audiovizualiniais kūriniais;
- n) prisidėti prie meninio ugdymo ir profesinio mokymo plėtros kinematografijos ir audiovizualiniuose sektoriuose.

3 – Šio įstatymo reglamentuojamose srityse valstybė privalo:

- a) kasmet apibrėžti ir paskelbti paramos kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių industrijai prioritetus, remdamasi investicijų į kinematografijos ir audiovizualinę veiklą strategine vizija bei atsižvelgdama į finansavimo poreikius ir esamus finansinius išteklius;
- b) užtikrinti griežtą ir skaidrą paramos kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių industrijai politikos taikymą;
- c) užtikrinti, kad šios industrijos kūrėjai ir darbuotojai, taip pat kinematografijos ir audiovizualinėje veikloje dalyvaujančios įmonės, dalyvautų nustatant prioritetus ir įgyvendinant paramos priemones;
- d) skatinti valstybės subsidijuojamų kūrinių rodymą visuomenei ir prie to prisidėti.

4 – Valstybė remia Europos kiną, laikydamasi galiojančių tarptautinės teisės normų, visų pirma tų, kurios nustatytos Europos Sąjungoje (ES), Europos konvencijoje dėl bendros kino filmų gamybos, UNESCO konvencijoje dėl kultūros raiškos įvairovės ir tarptautinėse sutartyse, susijusiose su intelektine nuosavybe.

5 – Šiame įstatyme numatyta parama ir priemonės yra suderinamos su paramos ir skatinimo schemomis, nustatytomis Portugalijos valstybei privalomose tarptautinės teisės ir Bendrijos teisės normose.“

Įstatymo Nr. 55/2012 8 straipsnio „Naudos gavėjai“ 3 dalyje nustatyta:

„Platintojai ir rodytojai pagal įgyvendinant šį įstatymą priimtą dekretą įstatymą gali gauti paramą nacionalinių kūrinių, Europos kūrinių ir rečiau rodomų kinematografijos kūrinių platinimui ir rodymui.“

Minėto įstatymo 10 straipsnio „Mokesčiai“ 2 dalyje nurodyta:

„Abonentinės televizijos paslaugų operatoriai moka metinį 2 (EUR) mokestį už kiekvieną televizijos paslaugų abonementą; jis tenka operatoriams.“

Įstatymo Nr. 55/2012 18 straipsnio „Prieiga prie platinimo, rodymo ir transliavimo rinkų“ 1 ir 3 dalys suformuluotos taip:

„1 – Valstybė imasi paramos priemonių kinematografijos kūrinių platinimui, rodymui ir rėmimui nacionalinėse ir tarptautinėse rinkose, be kita ko, skatindama rodyti nacionalinius kinematografijos kūrinius (ypač subsidijuojamus) arba Europos kūrinius municipalinėse salėse ir nustatydamą priemones, skatinančias nacionalinių gamintojų ir platintojų ryšius.

<...>

3 – Valstybė nustato paramos priemones kinematografijos kūrinių rodytojams, kurių didžiąją arba įprastą programos dalį sudaro nacionaliniai ir Europos kinematografijos kūriniai (įskaitant ilgametražius, dokumentinius, trumpametražius ir animacinius filmus) ir kurie savo veiklą vykdo alternatyviose rodymo vietose.“

Trumpas faktinių aplinkybių ir proceso pagrindinėje byloje aprašymas

- 1 2013 m. rugpjūčio 9 d. raštu *Instituto do Cinema e do Audiovisual* (Kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių institutas) paprašė bendrovės *NOWO Communications, S.A.* (buvusi *Cabovisão-Televisão por Cabo, S.A.*) sumokėti 886 042,50 EUR sumą, atitinkančią abonentinės televizijos operatorių mokėtiną metinį mokestį.
- 2 2013 m. rugpjūčio 27 d. *Instituto do Cinema e do Audiovisual* (Kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių institutas) parengė reikalavimą sumokėti

886 042,50 EUR sumą, atitinkančią apskaičiuotą mokestį; reikalavimą minėtai bendrovei pateikė *Serviço de Finanças de Palmela* (Pamelos mokesčių inspekcija, Portugalija).

- 3 2013 m. spalio 2 d. bendrovė *NOWO Communications, S.A.* pateikė prieštaravimą dėl aptariamo mokesčio apskaičiavimo ir kartu paprašė banko garantijos, kad būtų sustabdyta priverstinio išieškojimo procedūra.
- 4 2014 m. gegužės 27 d. raštu buvo pranešta apie sprendimą atmesti prieštaravimą; tas sprendimas vėliau buvo apskustas Almados TAF.
- 5 2018 m. lapkričio 29 d. sprendimu Almados TAF patenkino visą skundą ir panaikino sprendimą dėl abonentinio mokesčio apskaičiavimo motyvuodamas tuo, kad jis prieštarauja laisvei teikti paslaugas ir SESV 56 straipsniui.
- 6 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas dabar nagrinėja *Instituto do Cinema e do Audiovisual* (Kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių institutas) apeliacinį skundą dėl minėto sprendimo.

Svarbiausi pagrindinės bylos šalių argumentai

- 7 *Instituto do Cinema e do Audiovisual* (Kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių institutas; toliau – apeliantas) teigia, kad abonentinis mokestis yra suderinamas su Sąjungos teise, todėl nepažeidžia SESV 56 straipsnio nuostatų.
- 8 Jis tvirtina: kadangi aptariamas mokestis susijęs tik su prieiga prie nacionalinėje teritorijoje teikiamų televizijos programų paslaugų ir jį moka visi šioje teritorijoje veikiantys abonentinės televizijos paslaugų operatoriai, visi abonentinės televizijos paslaugų teikimo veiklos elementai susiję tik su nacionaline teritorija.
- 9 Vis dėlto skundžiamame sprendime Almados TAF konstatavo, kad mokesčio apskaičiavimu ribojama ne bendrovės *NOWO Communications, S.A.* (toliau – kita apeliacinio proceso šalis), bet paslaugų, susijusių su kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamyba užsienyje, teikėjų laisvė teikti paslaugas.
- 10 Apeliantas tvirtina: net darant prielaidą, kad kita apeliacinio proceso šalis gali teisėtai remtis abonentinio mokesčio neteisėtumu dėl tariamos netiesioginės kitų subjektų, kurie nėra ginčo šalys, teikiamų paslaugų diskriminacijos, šiuo atžvilgiu taip pat neįrodytas joks laisvės teikti šias paslaugas apribojimas.
- 11 Apelianto nuomone, prielaida, kad abonentinis mokestis skirtas išimtinai Portugalijos kinematografijos kūrinių rėmimui ir sklaidai finansuoti, yra klaidinga, nes Įstatyme Nr. 55/2012 ir vėlesniuose jį įgyvendinančiuose teisės aktuose taip pat numatyta parama Europos kūrinių gamybai, platinimui, rodymui, rėmimui ir sklaidai.

- 12 Net jei būtų manoma, kad gautos pajamos daugiausia skirtos nacionaliniams kūriniams finansuoti, remiantis vien minėtos teisės aktų sistemos analize negalima daryti išvados, kad šių pajamų panaudojimas apsunkina arba gali apsunkinti paslaugų teikimą tarp valstybių narių.
- 13 Tokio apribojimo buvimas galėtų būti konstatuotas tik tuo atveju, jei būtų galima daryti išvadą, kad pajamų panaudojimas skatina Portugalijos kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių įsigijimą Europos kūrinių nenaudai ir paslaugų teikimą tarp valstybių narių apsunkina labiau nei paslaugų teikimą tik valstybės narės viduje. Vis dėlto, apelianto nuomone, nėra jokių įrodymų, kad televizijos paslaugų operatoriai pirmenybę nacionalinių kūrinių įsigijimui, palyginti su Europos kūrinių, linkę teikti vien dėl nacionalinių kūrinių finansavimo ir paramos jiems, todėl ši išvada bet kuriuo atveju nėra pagrįsta detalia ir išsamia funkcinė analize, kuri nei aiškiai išplaukia iš bylos medžiagos, nei buvo įrodyta kitos apeliacinio proceso šalies.
- 14 Taip pat nepateikta įrodymų, kad aptariamo mokesčio panaudojimas trukdo „užsienio kūriniams“ patekti į rinką, sudarydamas kliūčių prekybai tarp valstybių narių, nes galimam laisvės teikti paslaugas apribojimui bet kuriuo atveju reikia, kad aptariamo mokesčio panaudojimas galėtų reikšmingai apsunkinti su „užsienio kūrinių“ susijusių paslaugų teikimą tarp valstybių narių ar nuo jo atgrasyti. Taigi nėra jokio su Europos kūrinių susijusio laisvės teikti paslaugas apribojimo, kuris galėtų trukdyti šių kitose valstybėse narėse įsisteigusių paslaugų teikėjų veiklą, sudaryti jai kliūčių ar padaryti ją mažiau patrauklią.
- 15 Be to, kadangi aptariamas mokestis taikomas nacionalinėje teritorijoje abonentinės televizijos paslaugų operatorių teikiamoms paslaugoms, jis objektyviai nesusijęs nei su jokia „užsienio gamyba“, nei su paslaugų, susijusių su Europos kinematografijos ir audiovizualinio turinio kūrimu, teikėjais.
- 16 Apelianto teigimu, kitose valstybėse narėse, visų pirma Vokietijoje, Prancūzijoje, Lenkijoje ir Čekijos Respublikoje, taip pat yra abonentinės televizijos paslaugoms taikomi mokesčiai, panašūs į tą, kuris aptariamas pagrindinėje byloje. Vis dėlto skundžiamame sprendime konstatuota, kad nacionalinei kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių industrijai suteikta parama yra neteisėta, visiškai neatsižvelgiant į paramą, teikiamą šiai veiklai daugelyje valstybių narių.
- 17 Dar reikėtų pridurti, kad 2008 m. Europos Komisija patvirtino įvairias paramos kinematografijos sektoriui schemas, pvz., paramos Vengrijos kinui schema, mokesčių paskatas Italijos filmų kūrimui, taip pat paramos Suomijos ir Vokietijos kinui schemas. Šiuo klausimu Europos Sąjungoje valstybės narės realiai skatina audiovizualinių kūrinių gamybą, kuri prisideda prie Europos kultūros įvairovės ir turtingumo.
- 18 Be to, apelianto nuomone, skundžiamame sprendime reikėjo išnagrinėti, ar parama kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamybai yra pagalbos priemonė, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnį. Iš tiesų, jeigu tai yra

pagalbos priemonė, reikia atsižvelgti į tai, kad Europos Komisija ir Teisingumo Teismo jurisprudencija nedraudžia pagalbos kinematografijos ir televizijos kūrinių gamybai schemų, finansuojamų iš parafiskalinių mokesčių, ir kad yra speciali galimybė nukrypti nuo bendro nesuderinamumo principo, kiek tai susiję su valstybių narių teikiama parama kultūrai skatinti, jeigu tokia parama bendrajam interesui prieštaraujančia forma neiškraipo prekybos ir Sąjungos konkurencijos sąlygų.

- 19 Kita vertus, apelianto nuomone, kiek tai susiję su galima pareiga pranešti Komisijai ir gauti atitinkamą leidimą, pažymėtina, kad iš 2014 m. birželio 16 d. Komisijos reglamento (ES) Nr. 651/2014 matyti, jog pagalba kultūrai ir paveldui išsaugoti yra suderinama su vidaus rinka ir apie ją Komisijai neprivalo būti pranešta iš anksto.
- 20 Kita apeliacinio proceso šalis savo ruožtu teigia, kad pagal Įstatymo Nr. 55/2012 3 straipsnį galima daryti išvadą, jog paramos, kurią apeliantas suteikė jos gavėjams, galutinis tikslas – skatinti nacionalinius kinematografijos ir audiovizualinius kūrinius, portugalų kalbą ir nacionalinį identitetą. Dėl šios priežasties abonentinis mokestis, iš kurio finansuojama veikla, iš kurios naudos turi tik nacionaliniai paslaugų teikėjai, yra laisvės teikti paslaugas Europos Sąjungoje apribojimas, nes skatina įsigyti Portugalijos kinematografijos ir audiovizualinius kūrinius, o ne kūrinius iš kitų valstybių narių.
- 21 Taigi, kitos apeliacinio proceso šalies teigimu, abonentiniu mokesčiu netiesiogiai diskriminuojami abonentinės televizijos paslaugų operatoriai, kurie į savo pasiūlymą įtraukia užsienio kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių ir vis vien privalo finansuoti Portugalijos produkciją, taip kaip diskriminuojami ir patys kino ir audiovizualiniai kūriniai iš kitų valstybių narių.
- 22 Be to, kitos apeliacinio proceso šalies nuomone, šio apribojimo nepateisina nei viešosios tvarkos, nei visuomenės saugumo ir sveikatos, nei bet kurios kitos pagrįstos priežastys, susijusios su nacionalinės mokesčių sistemos struktūra ir apsauga, visų pirma priežastys, susijusios su mokesčių sistemos darna, apmokestinimo suverenumo teisingo paskirstymo tarp valstybių išsaugojimu arba kova su mokesčių vengimu.
- 23 Dėl proporcingumo kita apeliacinio proceso šalis tvirtina, kad aptariamas mokestis nėra tinkama priemonė nustatytam tikslui pasiekti ir kad yra kitų priemonių, kurios mažiau ribotų laisvę teikti paslaugas ir tarpvalstybinę prekybą kinematografijos kūrinių ir audiovizualiniu turiniu. Be to, registracijos mokestis taip pat yra neproporcingas (siaurąja prasme), nes gerokai viršija galimą pelną iš nacionalinės kinematografijos ir audiovizualinės veiklos. Šis pelnas būtų visiškai toks pats, jei lėšos būtų gaunamos iš bendrųjų mokesčių, nenustatant atrankinės naštos abonentinės televizijos paslaugų operatoriams.
- 24 Kita apeliacinio proceso šalis taip pat tvirtina, kad panašios kitų valstybių narių schemos niekaip negali būti lyginamos su pagrindinėje byloje aptariama schema

nei pagal savo pobūdį, nei pagal apmokestinamąją vertę, nei pagal apskaičiavimo metodą.

- 25 Galiausiai, kitos apeliacinio proceso šalies teigimu, savo apeliacinio skundo pabaigoje pasiremdamas su valstybės pagalba susijusiomis teisės normomis apeliantas pripažįsta, kad nacionalinės teisės aktais iš tiesų siekiama sudaryti palankesnes sąlygas nacionalinei kinematografijos ir audiovizualinei veiklai.

Glaustas prašymo priimti prejudicinį sprendimą pagrindimas

- 26 Visų pirma prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia išsiaiškinti, ar šiuo atveju yra tarpvalstybinių elementų, pagrindžiančių kitos apeliacinio proceso šalies teisę pasiremti SESV nuostatomis dėl laisvės teikti paslaugas, atsižvelgiant į jos vykdomą veiklą.
- 27 Jei atsakymas būtų teigiamas, reikėtų nustatyti, pirma, ar aptariamas mokestis savaime yra nesuderinamas su Europos Sąjungos teise ir, antra, ar šis nesuderinamumas turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant į pajamų iš abonentinio mokesčio panaudojimą kino meno ir nacionalinės kinematografijos bei audiovizualinės veiklos skatinimui ir apsaugai.
- 28 Iš Almadosa TAF sprendimo, su kuriuo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas linkęs sutikti, aiškiai matyti, jog buvo remtasi tuo, kad pajamų iš abonentinio mokesčio panaudojimas atpigina nacionalinę produkciją, palyginti su užsienio produkcija, todėl dėl jo atsiranda šių paslaugų tarpvalstybinio teikimo netiesioginė diskriminacija, nes siekiama finansuoti tik Portugalijos kūrinių skatinimą ir sklaidą.
- 29 Tame sprendime, kurį iš dalies perteikė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, buvo pažymėta, kad televizijos operatoriai finansuoja tokių kūrinių gamintojus, suteikdami privačius išteklius. Abonentinis mokestis yra mokėtinas neatsižvelgiant į operatorių gautą pelną, todėl jo savarankiškumas rodymo mokesčio atžvilgiu paaiškinamas operatorių verslo modeliu.
- 30 Kadangi už šių operatorių paslaugas atsilyginama užsisakius abonementą, šie televizijos kanalai dažnai atsisako rodyti komercinę reklamą, todėl jiems netaikomas Įstatyme Nr. 55/2012 taip pat numatytas rodymo mokestis. Rodymo mokestis skaičiuojamas *ad valorem* pagrindu, o abonentinis mokestis susijęs tik su kiekvieno operatoriaus abonentų skaičiumi.
- 31 Iš to matyti, kad abonentinio mokesčio apmokestinamoji vertė visiškai nepriklauso nuo nacionalinių kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių faktinio panaudojimo, kurį siekiama finansuoti minėtu mokesčiu. Kalbama ne apie faktinį nacionalinio turinio panaudojimą ir operatoriai, teikiantys daugiausia arba išimtinai užsienio televizijos paslaugas, net nėra atleidžiami nuo mokesčio. Mokestis grindžiamas principu, kad operatoriai daugiau ar mažiau naudos gauna iš sukurto nacionalinio turinio ir kad valstybė teikia subsidijas.

- 32 Teleologiniu požiūriu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat nurodo *Proposta de Lei n.º 69/XII* (Įstatymo Nr. 69/XII pasiūlymas), kuriuo remiantis buvo priimtas Įstatymas Nr. 55/2012, aiškinamąjį raštą, kuriame nurodyta, kad aptariamam mokesčiui siekiama sukurti paramos Portugalijos kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių industrijai sistemą, turinčią tvirtą pajamų bazę.
- 33 Kadangi atsakymas į klausimą nėra akivaizdus ir kyla rimtų abejonių dėl to, ar Įstatymo Nr. 55/2012 10 straipsnio 2 dalies aiškinimas pažeidžia SESV 56 straipsnio nuostatas, *Supremo Tribunal Administrativo* (Aukščiausiasis administracinis teismas) nusprendė pateikti Europos Sąjungos Teisingumo Teismui prašymą priimti prejudicinį sprendimą.